

LBRIS | We know

The Duke Alone

Christi Caldwell

Copyright text © 2022 Christi Caldwell Incorporated

Toate drepturile rezervate

Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,

www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia, Ltd.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Un duce singur

Christi Caldwell

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Rodica Bogdan

Corector: Dorina Lipan

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CALDWELL, CHRISTI

Un duce singur / Christi Caldwell

trad. din limba engleză: Liliana Dănescu. --

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9582-6

I. Dănescu, Liliana (trad.)

821.111

CHRISTI CALDWELL

Un duce singur

Traducere din limba engleză

Liliana Dănescu

LITERA

București

Capitolul 1

*Londra, Anglia
Decembrie 1813*

Vecinii, servitorii și trecătorii de la Ten Yardley Court au ajuns cu mult timp în urmă la concluzia că zgomotul provenit de la reședința contelui și a contesei de Abington era atât de asurzitor încât putea rivaliza cu cel produs de o combinație între o petrecere zgomotoasă de la Vauxhall și cea mai acerbă și mai strânsă cursă de cai organizată la Ascot. În schimb, era ceva normal din partea unei familii nobile, formată din trei fii și trei fiice cu origini scoțiene, cu o mamă și un tată depășiți de situație, care încercau, cu disperare, să se facă auziți de progeniturile lor neastâmpărate.

De aceea, toți au respirat ușurați când aceeași familie a anunțat că intenționa să părăsească reședința de la Londra, retrăgându-se la țară până când renovările atât de mult așteptate la casa lor aveau să fie finalizate.

Dar aceste oftaturi de ușurare s-au transformat rapid în suspine de regret, întrucât întreaga planificare a activității de renovare fusese amânată pentru lunile de iarnă, când toată agitația Londrei se liniștea, iar nobilii se retrăgeau la reședințele lor de la țară.

Zgomotul din această seară era chiar mai puternic decât de obicei, ceea ce spunea într-adevăr multe despre familia McQuoid.

Sau poate că Lady Myrtle McQuoid, care fusese plecată patru ani și revenise de doar două zile de la internatul doamnei Belden, fusese departe de familia ei atât de mult timp, încât uitase de vacarmul provocat de rudele ei, care ar fi făcut orice ca să se facă auzite și de modul în care hohotele de răs zgomotoase sau țipetele ascuțite de enervare reușeau să domine toate aceste discuții.

Chiar în acele momente, Myrtle stătea pe palierul de deasupra holului și studia activitatea furibundă de dedesubt. Servitorii

alergau de colo colo, cărând cuferele și valizele pe umerii lor puternici, mărșăluind către ușile largi, duble, lăsate larg deschise. Frații ei mai mici – o soră în vârstă de nouă ani, Fleur, și un frate în vârstă de zece ani, Quillon – au dat buzna, chicotind, în timp ce se ascundeau de verișorii cei mici ai lui Myrtle, în vârstă de zece ani, aflați în vizită de Crăciun.

Așa cum era tradiția, în fiecare sezon de Crăciun, împreună cu numeroșii lor frați și părinți, și-au făcut apariția domnul și doamna Francis Smith, mătușa și unchiul lui Myrtle. Și, la fel ca la fiecare eveniment de familie de până atunci, sora mai mare a lui Myrtle, Cassia, a dat bir cu fugiții și s-a refugiat cu verișoarele Meghan și Linnie.

Fleur și Quillon s-au alăturat verișorilor gemeni de aceeași vârstă cu ei, Andromena și Oleander, în timp ce frații mai mari ai lui Myrtle, Dallin, viitorul conte, și Arran, călăreau și jucau biliard sau făceau, așa cum le plăcea să se umfle în pene, toate activitățile specifice unor gentlemen, cu verii lor, Brone și Campbell.

Sau, cel puțin, acele activități la care Arran lua parte când nu călătorea.

În vârtoarea acestor evenimente, Myrtle a rămas singură. Invizibilă.

Singurătatea ei nu putea fi pusă nici măcar pe seama faptului că fusese plecată în ultimii ani. Mai bine zis, fusese întotdeauna lăsată pe dinafară. Încă de micuță, o enervase să stea pe margine. Disprețuise distracția de care se bucurau membrii familiei ei, doar pentru că fusese abandonată, dorind să facă parte din toată această agitație. Hotărâtă să devină vizibilă, Myrtle făcuse tot posibilul să facă orice fel de farsă rudelor ei, pentru a fi remarcată.

Ceea ce, fără îndoială, a fost și unul dintre motivele pentru care fusese trimisă departe de casă pentru a-și continua studiile și nu fusese lăsată în grija unei guvernante, așa cum se întâmplase cu sora ei mai mare.

Detestând școala aceea mizerabilă, Myrtle făcuse absolut tot ce îi stătuse în putință pentru a-și desăvârși educația de lady, astfel încât să poată scăpa de acolo cât mai repede posibil. Se ferise să intre în necazuri – sau cel puțin nu făcuse nimic care să încalce regulamentul, astfel încât reușise să evite pe cât putuse ca faptele ei să ajungă la urechile afurisitei de directoare. A participat la lecții

cu sânguință și seriozitate, răsând de absurditatea acestora doar pe sub pături, împreună cu celelalte fete, care urau acel loc la fel de mult ca și Myrtle.

Făcuse mai multe reverențe perfecte decât putea să numere. Se perfecționase în arta broderiilor și a interpretării vocale.

Ei bine, poate că nu și în ceea ce privește cântatul. Doamna Belden se schimonosise și lovise cu bastonul, acuzând-o pe Myrtle că are vocea unei pisici care se îneacă în timp ce încearcă să găsească ieșirea dintr-un canal. Și chiar dacă Myrtle nu a fost de acord cu acea caracterizare dură, ea nu a pus la îndoială părerea bătrânei afurisite, ci s-a reorientat spre lecțiile de pian.

Învățase cât putuse de bine să execute pașii de cadril La Boulangère și chiar și valsul scandalos – cât a putut mai bine, fără să aibă un partener de sex masculin care să o conducă.

Odată cu regulile de bune maniere și de etichetă, fusese instruită în arta broderiei și în studiul practic al gospodăriei. A învățat și și-a exersat arta conversației cu celelalte eleve și profesori, atât în engleză, cât și în franceză, abordând mereu subiectele potrivite unei discuții politicoase, pregătindu-se pentru ieșirea ei în societate în această primăvară.

Dar asta? Această zi și acest moment o împingeau pe Myrtle la limita răbdării, ca și cum forfota activităților gospodărești pe care amenința să le întrerupă ar fi anulat tot ce făcuse pentru a ieși din casa doamnei Belden.

Din locul unde stătea și care-i permitea o privire de ansamblu, a cercetat mulțimea agitată de servitori de dedesubt. O tânără servitoare s-a apropiat și, ca să se facă auzită peste toată larma, Myrtle a strigat-o cu voce tare:

– Știi unde este mama mea?

– Nu, domnișoară, a răspuns tânăra, pe care nu o cunoștea, apoi, făcând o reverență, a ocolit-o în grabă pe Myrtle.

Myrtle a urmărit-o pe slujnică cum a coborât până în holul de marmură, unde Hanes, majordomul familiei, stătea la pândă, dirijând-o pe slujitoare în mijlocul acestui haos. Un alt slujitor a trecut în grabă, de data aceasta un lacheu.

Myrtle a întins mâna, aproape dorind să-l prindă ca pe un păs-trăv din iazurile familiei ei și să-l strângă în mâini, astfel încât să nu aibă de ales decât să se uite la ea și să-i răspundă.

– Scuză-mă, o caut pe mama

Mama ei era stăpâna cuibului familiei și, potrivit tatălui îndrăgostit al lui Myrtle, a întregii lumi.

– Poți să mă duci la ea?

Și-a lăsat privirea în pământ.

– Nu pot să vă spun unde este, milady.

O pată roșie i-a acoperit obrazii și a pășit repede în jurul ei... și a fugit. Myrtle a dat înapoi.

Nu putea spune?

Nu putea. Nici unul dintre cei șase tineri și tinere cărora le-a pus aceeași întrebare până în acel moment nu putuseră. Și, deși se mândrea că era destul de perspicace și inteligentă, nu ar fi avut nevoie de prea multă judecată și nici măcar de jumătate din inteligența ei pentru a-și da seama că personalul fusese instruit să o evite. Nu, mai precis, fuseseră sfătuiți să-și protejeze stăpâna.

Myrtle a coborât scările și a încercat să smulgă un răspuns de la încă patru servitori înainte de a vedea pe cineva care i-ar putea fi de ajutor. Indiferent dacă s-ar fi scăpat și i-ar fi spus adevărul.

– Mătușă Leslie! a strigat ea cu voce tare, pentru că mătușa și nașa ei minionă, rotunjoară, cu ochelari, dădea să iasă spre camerele adiacente, unde fiica ei cea mai mare fusese repartizată cu aceeași religiozitate, ca în fiecare an când organizau petreceri de sărbători.

Ocolind o pereche de servitori care îi transportau cufărul, s-a repezit să-și abordeze mătușa.

– Mătușă Leslie. Ai văzut-o pe mama? a întrebat ea direct când a ajuns în dreptul femeii cu părul creț.

– Este în camerele tale, împachetând, a spus mătușa ei și apoi s-a strecurat înăuntru. Iată, i-a spus ea celei care o căutase, ți-am spus că trebuie...

Cuvintele mătușii Leslie s-au pierdut când a închis ușa în urma ei. Descumpănită, Myrtle s-a uitat în gol la ușa de lemn.

– Împachetează? a repetat ea cu voce tare.

Mama ei? Mama ei, care era încântată să aibă servitori și nu putea să facă diferența dintre un cufăr și o valiză, s-a trezit brusc implicată trup și suflet în împachetarea acelor lucruri tam-nesam? Deși, ce-i drept, acesta era ultimul loc în care Myrtle s-ar fi gândit să o caute.

Bineînțeles, când a ajuns în camerele ei, Myrtle a dat de ea.

De ei.

– Domnul Phippen este pregătit să înceapă imediat, îi spunea mama ei soțului ei, în timp ce sorta o serie de bijuterii așezate pe măsuța de toaletă a lui Myrtle, apoi îl instruia pe soțul ei să pună obiectul învelit corespunzător în cufăr.

A, se ascundeau împreună. Dar, pe de altă parte, mama lui Myrtle nu fusese niciodată o singuratică. Myrtle bănuise adesea că acesta era unul dintre motivele pentru care părinții ei și-au dorit – și au reușit să aibă – cuibul lor cu șase copii.

– Servitorii au început deja să acopere mobila cu cearșafurile, a spus tatăl ei. Dar pentru camerele care vor fi folosite în această seară...

Meritau admirația ei: nu au lăsat să se vadă nici măcar puțin că ar fi fost vinovați. De fapt, ei nu s-au oprit din ceea ce făceau și nici nu au salutat-o când și-a făcut apariția. Nu, erau mult mai absorbiți de discuțiile despre oricine ar fi putut fi acest domn Phippen.

– Cine este domnul Phippen? a strigat Myrtle.

Cum nici unul dintre părinți nu s-a uitat în jur, ea și-a încrucișat brațele și a rezistat impulsului de a bate din picior, așa cum obișnuia când era micuță și încâpățanată. Nu că ei ar fi observat, oricum.

– Am întrebat, cine este domnul Phippen?

Cu asta a reușit să le capteze atenția asupra ei. Mama ei s-a încruntat.

– Domnul Martin Phippen este cel mai bun constructor din toată Londra și cel care va supraveghea lucrările de renovare a casei noastre.

Dar Myrtle ar fi trebuit să fi fost la Londra și să facă cu adevărat parte din plozii McQuoid ca să fi știut despre renovările planificate pentru casa lor. Era încă o confirmare a faptului că aici ea era o străină.

Odată subiectul cu cel mai bun constructor, domnul Phippen, făcut uitat, Myrtle s-a încruntat în timp ce părinții ei s-au întors la ceea ce făceau.

– Voi vă ocupați personal cu împachetatul?

Părinții ei și-au ridicat privirea în același timp și s-au uitat la Myrtle de parcă abia atunci ar fi intrat în cameră.

– Mama ta este destul de pricepută, draga mea, a răspuns tatăl ei pentru amândoi, în timp ce mama lui Myrtle s-a întors spre

măsuța de toaletă și spre diademele care se aflau acolo. Chiar foarte pricepută.

Deoarece atenția pe care i-au acordat-o a fost una foarte scurtă, cu acea afirmație cuplul și-a reluat rapid conversația, lăsând-o pe Myrtle în starea care îi devenise din ce în ce mai obișnuită în ultimii trei ani.

O, Myrtle nu s-a îndoit nici o clipă că mama ei ar fi putut conduce singură cea de-a Șasea Coaliție pentru a-l opri pe Napoleon în încercarea sa de a cuceri lumea. Totuși, Myrtle nu a crezut nici măcar un minut socotit după timpul scoțian că mama ei căpătase brusc o afinitate pentru a-și împacheta propriile bunuri.

– Trebuie să plecăm dimineață devreme, a spus contesa. Astfel, ne vom opri doar de patru ori până în Scoția...

Așa că au hotărât să plece în Scoția, locul de obârșie a tatălui ei și unde erau pământurile familiei lor.

Numai că reședința lor din Londra era locul numit de ei acasă. Sau așa fusese până atunci.

Acestea erau amintirile pe care le avea Myrtle despre sărbătorile de Crăciun preferate, despre iarnă și cu atât mai mult despre scurtul sezon, când nobilimea Londrei se retrăgea la moșiile de la țară, iar cei din familia McQuoid transformau orașul într-un loc de joacă. De fapt, unele dintre cele mai vechi amintiri pe care le mai purta în suflet erau legate de zilele petrecute patinând pe canalul din parcul Saint James sau pe Serpentine, în Hyde Park.

Punându-și mâinile în jurul gurii, și-a ridicat vocea într-un mod care i-ar fi prelungit în mod automat pedeapsa la școala doamnei Belden.

– Nu vreau să plec din Londra în vacanță.

Cum nici unul dintre părinți nu a băgat-o în seamă, s-a repezit spre ei.

– Hei, a spus ea, fluturându-și brațele înainte și înapoi, obligându-i să o remarce. M-ați auzit? Am spus că nu vreau să plec.

Mama ei a lăsat jos colierul pe care tocmai îl examinase.

– Nu vrei să pleci? a întrebat-o. Nu vrei să pleci?

Și Myrtle chiar ar fi trebuit să înțeleagă, din modul în care repetase acea întrebare, că nu era nevoie de un răspuns și că mama ei era pregătită să-i țină o prelegere usturătoare.

Din păcate...

Ea a reușit să încuviințeze scurt din cap. Mama ei a ridicat brusc un braț, arătând spre cer.

– Avem un acoperiș stricat, din care a început să picure.

Ca la un semn, o picătură de apă a și căzut, aterizând cu un *pleosc* surprinzător de puternic în ghiveciul care fusese așezat dedesubt pentru a o prinde.

– Dușumelele au început să putrezească.

Pentru a-și susține afirmația, mama a călcat podeaua cu piciorul, iar bucata de stejar s-a cufundat într-o poziție precară.

– Șuieră vântul prin crăpăturile din pereți.

Chiar și Mama Natură părea să fie de partea contesei. Vântul a șuierat în ferestre, zgâlțâind geamurile, suflând un curent de aer atât de rece prin cameră, încât, în ciuda focului puternic din șemineu, Myrtle nu s-a putut abține să nu se îmbrățișeze singură pentru a se proteja de frig.

Mama ei nu terminase însă tot ce avea de zis.

– Dintre toți frații și verii tăi, tu ești *singura* care îngreunează situația. Nici frații, nici surorile tale nu doresc să plece în perioada sărbătorilor. Nici verii tăi. *Ei* sunt suficient de înțelegători să știe că, dacă aceste renovări nu au loc acum, reședința *nu* va fi locuibilă în acest sezon londonez. Am fost destul de clară?

Myrtle nu se lăsa niciodată bătută așa ușor.

– Lui Linnie și Meghan și, de altfel, Cassiei nu le pasă dacă sunt în Scoția sau pe malul mării, a spus ea, fără menajamente.

Rudele ei de sex feminin erau în cel mai bun caz niște aiurite, iar în cel mai rău, niște prostuțe.

Mama ei s-a încruntat.

– Îți sugerez să îți cont de sfatul tatălui tău și să-ți aduni cărțile domnului Newberry și pietricelele...

– Este vorba de *Mândrie și prejudecată*, de o Lady, în trei volume, a spus Myrtle.

Și era vina întregii societăți că adevărata autoare a fost nevoită să-și ascundă identitatea în spatele unui pseudonim. Însă Myrtle nu aflase oare de la propria familie că ultimul lucru pe care societatea și l-ar fi dorit de la o femeie era să se facă auzită?

– Este *Mândrie și prejudecată* și mi-a fost oferită de domnișoara Cassandra Austen.